

בש"פ 8914/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8914/15

כבוד השופט ח' מלצר
פלוני

לפני:
העותר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

עתירה לגילוי ראייה חסויה

עו"ד איל הדר; עו"ד שלום פיניה

בשם העותר:

עו"ד עמרי כהן

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני עתירה לגילוי ראייה חסויה לפי סעיף 44(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: הפקודה).

כבר בפתח הדברים אציין כי בתאריך 20.06.2016 העותר הודה, במסגרת הסדר טיעון, במה שיוחס לו בכתב אישום מתוקן שסוכם בין הצדדים (להלן: כתב האישום המתוקן). לפיכך העתירה מכוונת עתה לגילוי החומרים, מושאי העתירה, לצורך הטיעון לעונש, כמפורט בפיסקאות 12-15 שלהלן.

אביא להלן את הנתונים הנדרשים להכרעה בעתירה.

רקע עובדתי

עמוד 1

2. בתאריך 24.09.2015, הוגש לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע כתב אישום נגד העותר (להלן: כתב האישום המקורי). כתב האישום המקורי ייחס לעותר ארבעה אישומים, כמפורט להלן:

(א) על פי הנטען באישום הראשון לכתב האישום המקורי - בתאריך 30.03.2011, העותר יצא בהיתר מישראל לסיני שבמצרים. לטענת המשיבה, לאחר מכן, העותר נסע לאזור רפיח, וחצה את גבול מצרים לרצועת עזה דרך מנהרה. לטענת המשיבה, העותר שהה מספר ימים ברצועת עזה, ושב לישראל בתאריך 03.04.2011.

העותר הואשם באישום הראשון לכתב האישום המקורי, בעבירה של יציאה שלא כדין, עבירה לפי סעיף 2 לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), התשי"ד-1954.

(ב) על פי הנטען באישום השני לכתב האישום המקורי - במהלך שנת 2011, במועד שאיננו ידוע במדויק למשיבה, גיסו של העותר: כ', נפגש ברצועת עזה עם פעילים שונים מטעם חטיבות אל נאצר צלאח א-דין - הזרוע הצבאית של ארגון ועדות ההתנגדות העממית, אשר הוכרזה כ"התאחדות בלתי מותרת" על ידי שר הביטחון (להלן: הפעילים). לפי עובדות כתב האישום המקורי, אחד הפעילים הציע לכ' לצלם בסיסי צה"ל הממוקמים באזור רצועת עזה, ולהעביר את הצילומים לידי תמורת תשלום סכום של 80,000 ש"ח. לטענת המשיבה, כ' נעתר להצעה, וקשר יחד עם מספר פעילים קשר, וזאת במטרה לצלם את בסיסי צה"ל. לטענת המשיבה, מאוחר יותר בשנת 2011, העותר נפגש עם כ' בעזה, כאשר במסגרת הקשר ולשם קידומו, במועד שאיננו ידוע במדויק למשיבה, כ' פנה לעותר והציע לו להצטרף לקשר לשם ביצוע צילומים של בסיסי צה"ל. על פי הנטען בכתב האישום המקורי, העותר נענה בחיוב להצעה, ואף הציע לצלם את בסיס "צאלים" שבנגב. לטענת המשיבה, בסופו של דבר, העותר וכ' - לא ביצעו את הצילומים הנ"ל.

העותר הואשם באישום השני לכתב האישום המקורי, בעבירה של מגע עם סוכן חוץ, עבירה לפי סעיף 114(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וכן בעבירה של קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

(ג) על פי הנטען באישום השלישי לכתב האישום המקורי - במהלך שנת 2011, במועד שאיננו ידוע במדויק למשיבה, כ' נפגש ברצועת עזה עם שני פעילים אחרים המשתייכים לתנועת הג'יהאד האיסלאמי הפלסטיני. לטענת המשיבה, הפעילים הנ"ל הציעו לכ' לחטוף חייל מתחנה לאיסוף טרמפים בשטח ישראל, ולהביאו אליהם כשהוא איננו בחיים, וזאת בתמורה לתשלום סך של 100,000 ש"ח, או 150,000 ש"ח. על פי הנטען, כ' הסכים להצעה, וקשר עם הפעילים הנ"ל לבצע חטיפה ורצח. בכתב האישום המקורי נטען כי במסגרת הקשר ולשם קידומו - כ' פנה אל העותר בבקשה כי יסייע לו באיתור חייל הממתין לאיסוף "טרמפ" ובחטיפתו. לטענת המשיבה, העותר הסכים להצעתו של כ', הצטרף לקשר, ומסר לכ' כי ינסה לסייע לו בביצוע החטיפה. לטענת המשיבה, בסופו של דבר תוכנית החטיפה הנ"ל לא התממשה בפועל.

העותר הואשם באישום השלישי לכתב האישום המקורי בעבירה של מגע עם סוכן חוץ, עבירה לפי סעיף 114(א) לחוק העונשין, וכן בעבירה של קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

(ד) על פי הנטען באישום הרביעי לכתב האישום המקורי - במועד שאיננו ידוע במדויק למשיבה, פנה אדם מסוים אל

כ', וביקש ממנו לסייע בהברחת טלפונים ניידים לבתי כלא בישראל, וזאת עבור אסירים ביטחוניים השוהים בבתי הכלא הנ"ל. לטענת המשיבה, אותו אדם הפגיש את כ' ברצועת עזה עם פעיל חמאס מסוים, אשר חזר והציע לכ' להבריח טלפונים לבתי כלא. כן נטען כי כ' נעתר להצעה וקשר עימו קשר להברחת טלפונים ניידים. לטענת המשיבה, במסגרת הקשר ולשם קידומו כ' פנה לעותר והציע לו להצטרף לתוכנית. לפי הנטען בכתב האישום, העותר הסכים להצעה והצטרף לקשר, כאשר במסגרת הקשר הנ"ל, העותר נסע לשכם, לבקשת כ', שם הוא נפגש עם אדם, שזהותו איננה ידועה למשיבה, וקיבל ממנו בין 20 ל-30 טלפונים ניידים, וכן סכום של 10,000 ש"ח. לפי הנטען, כ' הנחה את העותר לקחת לכיסו 2,000 ש"ח מתוך הסכום הנ"ל, ואת היתרה - להעביר לתושב לוד, שזהותו איננה ידועה למשיבה. לפי הנטען בכתב האישום המקורי, העותר פעל בניגוד להנחייתו של כ', ומכר את מחצית הטלפונים הניידים בישראל, ואת המחצית שנותרה - העותר מסר, לבקשת כ', לתושב ישראל אחר, שאף זהותו איננה ידועה למשיבה.

העותר הואשם באישום הרביעי לכתב האישום המקורי בעבירה של מגע עם סוכן חוץ, עבירה לפי סעיף 114(א) לחוק העונשין, וכן בעבירה של קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

3. בתאריך 18.12.2015, הוציאה המשיבה תעודת חיסיון בעניינו של העותר, בחתימת שר הביטחון דאז, מר משה יעלון, זאת מכח סעיף 44(א) לפקודה (להלן: תעודת החיסיון). תעודת החיסיון חלה, לפי לשונה, על הנושאים הבאים:

"1. מקורות המידע של שירות הביטחון הכללי לרבות כל פרט, ו/או תוכן המידע שיש בו כדי לחשפם.

2. א. שיטות ודרכי פעולה, פעילות מבצעית, נהלי עבודה ודרכי השגת מידע של שירות הביטחון הכללי, ככל שהם מתייחסים לאיסוף מידע מחוץ ובמסגרת חקירה, לרבות תוכן מידע העלול להביא לחשיפת שיטות ונהלים אלה.

ב. אמצעים טכניים של שירות הביטחון הכללי להשגת חומר מודיעיני וחומר חקירה, לרבות החומר אשר נאסף באמצעים אלה.

3. תפקידים, שמות ומשימות של עובדי שירות הביטחון הכללי לרבות כל פרט אחר שיש בו כדי לגלות, או לחשוף בדרך כלשהי את זהותם.

4. החיסיון חל על רשימת החומר והמידע החוסים תחת תעודה זו, לרבות כל פרט מזהה לגביהם, ו/או אשר יש בו כדי להעיד על מהותו, תוקפו וכמותו של החומר החסוי, ולמעט העובדה כי מדובר במידע מודיעיני וחומר חקירה חסוי."

4. מכאן העתירה, בגדרה בא-כוח העותר ביקש לקבל את רשימת החומר החוסה תחת תעודת החיסיון, וכן להסיר את החיסיון מעל כל חומרי החקירה, שיש בהם כדי לסייע להגנתו של העותר במסגרת משפטו. לחילופין, בא-כוח העותר ביקש שינתנו לו פרפראזות מתוך החומר החסוי, ובפרט פרפראזות מתוך החומר החסוי הנוגעות לעניינם של העותר ושל כ'.

הערה: בהמשך, עם הרשעתו של העותר בכתב האישום המתוקן, כמפורט בפיסקאות 12-15 שלהלן - בא-כוחו של

העותר עתר לקבלת כלל החומרים המבוקשים לעיל, זו הפעם לצורך הטיעון לעונש.

למען שלמות התמונה אציין עוד כי כ' הועמד לדין בכתב אישום אחר, ובתאריך 11.11.2016 הוצאה בעניינו תעודת חיסיון נפרדת (ת"פ 39630-09-15).

טענות הצדדים בעתירה

5. במסגרת העתירה המקורית, בא-כוח העותר עמד על קו ההגנה של העותר - אותו הציג במענה לכתב האישום המקורי בפני בית המשפט המחוזי הנכבד. במסגרת זו נטען כי מטרתו של הקשר שבין העותר לכ', מושא האישומים השני והשלישי, היתה לצורך הונאה כספית של ארגוני הטרור שנזכרו בכתב האישום, ולא למטרת פגיעה בביטחון המדינה. נטען כי המעשים שיוחסו לעותר בכתב האישום המקורי היו חלק מתרגילי "עוקץ", קרי: ניסיונות להונות את ארגוני הטרור, אשר עמם כ' עמד, לכאורה, בקשר. העותר הוסיף ונטען כי הוא הסכים לשתף פעולה עם כ' רק מתוך ידיעה שהתחייבויותיו של כ' כלפי פעילי הארגונים הנ"ל היו בבחינת הבטחות סרק, אשר בצידן כוונה לגבות את התשלום המבוקש בלבד, וזאת מבלי לבצע בפועל את פעולות החטיפה, הצילום וההברחה, שעליהן הוסכם. קו ההגנה של העותר, כך נטען, נתמך בדברים הבאים:

ראשית, לטענת בא-כוח העותר חומר החקירה בעניינו של כ' מעלה שפניותיו של כ' לעותר בוצעו לצרכי הונאה כספית בלבד, ולא למטרת פגיעה בביטחון המדינה.

שנית, בא-כוח העותר טען כי מהאישום הרביעי לכתב האישום המקורי עולה כי העסקה לשם הברחת מכשירים סלולריים לבתי כלא בישראל נתבררה למעשה כתרגיל "עוקץ", וזאת בניגוד להתחייבותו של כ' כלפי פעילי חמאס.

שלישית, בא-כוח העותר הוסיף וגרס כי במקביל לפנייתו של כ' אל העותר לביצוע המעשים המתוארים בכתב האישום המתוקן - כ' פנה גם לשני אנשים אחרים בשם: ח' ו-א', וזאת, לטענת העותר, בהקשר דומה. לטענת העותר, ח' מסר כי היה חלק מניסיון הונאה של ארגוני הטרור, שבוצעו יחד עם כ'. עוד נטען כי אף א' נחקר בנסיבות דומות לאלו שח' נחקר בגין.

6. בא-כוח העותר ביקש כי תועבר לו רשימת חומרי החקירה החוסים תחת תעודת החיסיון, וזאת, בין השאר, כדי שיתאפשר לו לבחון האם תעודת החיסיון חוסה רק על חומרי החקירה שנאספו בענינם של העותר ושל כ', או שמא היא חולשת גם על חומרים שנאספו ביחס לח' ו-א', וזאת, בין היתר, לשם ביסוס טענה של אכיפה בררנית. בא-כוח העותר ביקש עוד לגלות את החומר החסוי בענינם של ח' ו-א'.

7. לאחר הגשת העתירה - בא-כוח העותר הגיש השלמת טיעון מטעמו, במסגרתה טען כי בסמוך לחתימתה של תעודת החיסיון, הועברה לעיונו פרפראזה של ידיעה מודיעינית, לפיה העותר התבטא, במספר הזדמנויות, בפני מי שאיננו איש מרות, כי יש לו כוונה לפגוע בעצמו. בא-כוח העותר טען כי במסגרת זו העותר מסר כי מצוקתו הנפשית נובעת מהקושי שלו לשאת את העובדה שמייחסים לו ביצוע עבירות על רקע ביטחוני, וביקש כי ימסר לעיונו כלל החומר ממנו

הופקה הפרפראזה הנ"ל.

בנוסף, בא-כוח העותר תיאר שיחה מסוימת שנערכה בין העותר לכ', שלא אפרט את תוכנה כאן, שכן דבר קיומה כלול בחומר החסוי (להלן: השיחה). לטענת בא-כוח העותר, האמירות הנכללות בשיחה זו חיוניות לשם בחינת אמינות גרסתם של העותר וכו', וכן לצורך בירור המניע האמיתי לביצוע המעשים המיוחסים לעותר.

הדיון בעתירה

8. בתאריך 07.02.2016, התקיים בפני דיון בעתירה. במסגרת הדיון, בא-כוח העותר הדגיש את הצורך בקבלת חומרי החקירה המבוקשים לעיונו לצורך ביסוס הגנתו של העותר, מושא כתב האישום המקורי.

9. המשיבה טענה, מנגד, בדיון הנ"ל כי דין העתירה להידחות. לטענת המשיבה, למעט מה שנמסר לבא-כוח העותר בגדר פרפראזות שונות, הרי שאין בחומר החסוי כדי לסייע להגנת המבקש, ולו בדוחק. בא-כוח המשיבה טען כי גרסתו של העותר, לרבות לענין השיחה, ניתנת לבירור בהליך העיקרי, וזאת בין שנמסרה בהקשר לכך פרפראזה ובין אם לאו.

בא-כוח המשיבה הצהיר עוד כי בכל הנוגע לאישום הרביעי לכתב האישום המקורי - המשיבה לא תסתור את גרסתו של העותר ביחס לטענתו כי ביסוד פעולותיו המתוארות שם עמדו מניעים של "עוקץ" כספי. יחד עם זאת, בא-כוח המשיבה הבהיר שביחס לאישומים השני והשלישי לכתב האישום המקורי - עמדת המשיבה בעינה עומדת כי העותר קשר עם כ' למטרות טרור, ולא מתוך כוונת מרמה, כפי שטען בא-כוח העותר.

10. המשך הדיון נערך בפני במעמד צד אחד, מיד לאחר תום הדיון במעמד הצדדים. במסגרת זו נמסר לידי החומר החסוי הרלבנטי וזאת בהתאם לאמור בסעיף 46(א) לפקודת הראיות, וקיבלתי הסברים מבא-כוח המשיבה באשר להצדקת תעודת החיסיון על פי שיטתה.

11. בתאריך 28.02.2016, לאחר שעינתי בחומר החסוי הנ"ל, הוריתי כי העתירה תובא לדיון-המשך בפני במעמד צד אחד. ואכן דיון כזה התקיים בתאריך 08.03.2016, במעמד בא-כוח המשיבה ונציגיה. בעקבות השאלות שהצגתי בדיון, הוריתי לבא-כוח המשיבה למסור תשובות והבהרות ביחס לנושאים שונים שעלו במכלול.

המשיבה עשתה כן והגישה הודעה חסויה מטעמה, בגדרה התייחסה לנושאים שהועלו בדיון האמור, ובמסגרתה טענה, בתמצית, וככל שניתן לפרט, כי לאחר ששבה ובחנה את החומר החסוי בעניינו של ח' - היא סבורה כי אין בו כדי לסייע להגנת העותר, ודאי לא באופן השקול לפגיעה הצפויה לאינטרס הביטחוני באם ייחשף חומר זה. המשיבה טענה עוד כי ככל שהעותר יבקש להעלות טענה בהקשר זה בפני הערכאה הדיונית, הרי שהוא יוכל לעשות כן על בסיס החומר הגלוי. המשיבה טענה עוד כי כל גילוי נוסף אודות השיחה עלול לחשוף אמצעי חקירה מסווגים. לבסוף, טענה המשיבה כי השגותיו של העותר ביחס להכללתו של האישום הרביעי בכתב האישום המקורי - צריכות להתברר בהליך העיקרי, ולא במסגרת עתירה לגילוי ראיה חסויה.

התפתחויות נוספות

12. בתאריך 23.06.2016, המשיבה עדכנה כי בתאריך 20.06.2016 - בית המשפט המחוזי הנכבד בבאר-שבע הרשיע את העותר, על יסוד הודאתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, אשר הוגש לבית המשפט במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים. בהתאם להסדר הטיעון הנ"ל - בית המשפט המחוזי הנכבד הרשיע את העותר בעבירות הבאות:
- באישום הראשון - בעבירה של יציאה שלא כדין. באישום השני - בעבירה של מגע עם סוכן חוץ, ובאישום השלישי - בעבירה של מגע עם סוכן חוץ.
- בהקשר זה יש להזכיר עוד כי הצדדים לא הגיעו להסכמה ביניהם לעניין העונש, אך הסכימו כי יוזמן תסקיר שירות המבחן בעניינו של העותר ולאחר קבלתו ישמעו הטיעונים לעונש (ראו: פרוטוקול מתאריך 20.06.2016, בעמ' 63).
13. למען שלמות התמונה אציין כי בכתב האישום המתוקן נערכו השינויים המהותיים הבאים, ביחס לכתב האישום המקורי:
- (א) האישום השני - סעיף העבירה של קשירת קשר לפשע - נמחק, ובהתאמה שונה סעיף 8 באישום זה.
- (ב) האישום השלישי - סעיף העבירה של קשירת קשר לפשע - נמחק, ובהתאמה שונה סעיף 7 באישום זה.
- בנוסף, בסעיף 5 לאישום השלישי לכתב האישום המתוקן נכתב כי העותר: "השיב כי יבחן את הדבר", במקום מה שנכתב בכתב האישום המקורי, לפיו העותר: "נעתר להצעה והצטרף לקשר, בנוסף אמר ל[כ'] כי ינסה לסייע לו בביצוע החטיפה".
- (ג) האישום הרביעי - נמחק, ובהתאמה שונה החלק הכללי לכתב האישום המקורי.
14. נוכח ההתפתחות הנ"ל - בא-כוח המשיבה הביע בהודעת העדכון את הדעה כי לשיטתו העתירה התייתרה ודינה להימחק.
15. בא-כוח העותר התבקש למסור את תגובתו להודעת העדכון הנ"ל ולהודיע אם הוא עומד על עתירתו. בתגובתו הוא הדגיש כי הגם שהיבטי חיסיון מכוונים בעיקרם לשלב הכרעת הדין, והעותר, כאמור, הורשע על פי הודאתו בנטען בכתב האישום המתוקן - הרי שעדיין, לתפיסתו, יש בכלל חומרי החקירה המבוקשים כדי להשפיע על טיעוני הצדדים לעונש, הקבועים לעת הזו, לתאריך 08.09.2016. לפיכך הוא ציין שנכון שתינתן החלטה בבקשה.
16. הנה כי כן עתה לאחר סקירת מכלול הנתונים הדרושים להכרעה ותיאור ההתפתחויות שחלו במכלול - יש לפנות לליבון הדברים.

17. לאחר עיון בעתירה ובחומר שצורף לה, שמיעת טענות הצדדים, בחינתו של החומר החסוי שהוגש לי על ידי המשיבה, וקבלת הסברים מנציגי המשיבה, והתחשבות בהתפתחויות – הגעתי לכלל מסקנה כי דין העתירה במתכונתה הנוכחית – להידחות. אביא להלן, בתמצית, את הטעמים למסקנתי זו.

18. הכלל הוא שעל התביעה להציג בפני הנאשם את מכלול הראיות, לצורך שמירת האינטרס של חקר האמת ועשיית צדק. אולם כלל זה בא כשלצידו חריגים – בדמות חסיונות ואינטרסים מוגנים אחרים (ראו: פ"פ 120/10 פלוני נ' מדינת ישראל (24.02.2010)). החיסיון הרלוונטי לענייננו מעוגן בסעיף 44(א) לפקודת הראיות, הקובע כדלקמן:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראייה אם ראש הממשלה או שר הבטחון הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בבטחון המדינה... אלא אם מצא שופט של בית המשפט העליון, על-פי עתירת בעל-דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה".

19. בפסיקתנו נקבע כי ההחלטה בעתירה לגילוי ראייה חסויה נעשית בשני שלבים:

בשלב הראשון, נבדק האם החומר החסוי נכלל בגדר העניינים שהוגדרו כחסויים על פי האמור בתעודת החיסיון. במסגרת זו אף נבחנת האפשרות לתת לעותר פירוט כלשהו באשר לחומר החסוי, בכפוף לכך שפירוט שכזה איננו חותר תחת החיסיון עצמו.

בשלב השני אם מתברר כי החומר החסוי אכן נופל בגדר הנושאים המופיעים בתעודת החיסיון – נבחנת חשיבותן הלכאורית של הראיות החסויות להגנתו של העותר. הכלל הבסיסי כאן הינו כי ראייה חסויה שיש בה חיוניות להגנת הנאשם – תיחשף, גם במחיר של פגיעה אפשרית בביטחון המדינה. במקרה שכזה, וככל שהמשיבה מחליטה כי היא עדיין מבכרת את חיסוי הראיה על פני גילוייה – פתוחה בפניה הדרך לחזור בה מהאישום, ולהביא בכך לזיכויו של העותר. עוד נקבע כי כאשר לראיות אחרות – יש לערוך לגביהן איזון בין מידת התועלת הצפויה לנאשם מחשיפתן, לבין הפגיעה הצפויה לביטחון המדינה כתוצאה מכך (ראו: פ"פ 2335/09 פלוני נ' מדינת ישראל (13.07.2009); פ"פ 8813/15 פלוני נ' מדינת ישראל (21.02.2016)).

20. במקרה דנן, סבורני כי דין העתירה במתכונתה הנוכחית להידחות, וזאת מבלי להיכנס במקרה שלפני לשאלת נוסחת האיזון הספציפית הננקטת לגבי חשיפת ראיות שמטרתן לסייע להגנה בטיעונים לעונש (ראו גם: פ"פ 4797/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (10.10.2012)). אפרט ואבהיר הדברים להלן.

21. טענתו הראשונה של בא-כוח העותר הינה כי יש לחשוף בפני העותר את מלוא החומר החסוי, אשר בגינו הוצאה פרפראזה, לפיה במהלך חקירתו העותר התבטא מספר פעמים בפני מי שאינם אנשי מרות כי הוא רוצה לפגוע בעצמו. בהקשר זה נטען כי באותן הזדמנויות בהן התבטא העותר כך, הוא גם מסר כי מצוקתו הנפשית נובעת מכך שלא ביצע עבירות על רקע ביטחוני.

העותר הודה ביני לבני כאמור במיוחד לו בכתב האישום המתוקן, הכולל, בין היתר: "מגע עם סוכן חוץ בכוונה לפגוע בבטחון המדינה" (ראו: סעיף 7 לאישום השני לכתב האישום המתוקן) – דבר שמייתר למעשה את הטענה שהעלה בהקשר זה. מעבר לדרוש, אציין כי עיון בחומר החסוי שעמד ביסוד הפרפראזה הנ"ל, מלמד כי העותר לא התבטא באותן הזדמנויות בדבר הטעמים למצוקתו הנפשית הנטענת, וממילא אין לפיכך בחומר החסוי המבוקש כדי לסייע לעותר, ולו לענין העונש.

22. טענתו השנייה של בא-כוח העותר הינה כי יש להעביר לעיונו רשימה של חומרי החקירה החסויים, וזאת, בין היתר, כדי לאפשר לו לבחון האם תעודת החיסיון חולשת גם על חומרים הקשורים בח' ו-א', ובפרט – האם גם ח' וא' היו שותפים למעשי מרמה נטענים כלפי ארגוני הטרור בהם העותר היה מעורב, והכל כדי לבסס טענה של אכיפה בררנית.

בעיקרון, מידע מסוג זה, ככל שהוא מסייע לביסוס טענה של אכיפה בררנית, אכן עשוי להיות חיוני להגנתו של העותר, למצער, לענין הטיעון לעונש. עם זאת, בנסיבות הענין – דין הטענה להידחות, וזאת מהטעמים הבאים:

א) לאחר עיון בחומר החסוי, נחה דעתי כי חשיפת רשימת החומר החסוי, עלולה, במקרה זה, לחתור תחת האינטרס הציבורי העומד ביסוד החיסיון, באשר היא איננה אפשרית בלא חשיפת אותם בעניינם שסודיותם מתחייבת להגנה על האינטרס הביטחוני, ועל כן אין מקום להורות על העברת הרשימה הנ"ל לעותר (ראו: בש"פ 2849/15 אבו סאלח נ' מדינת ישראל (11.06.2015)).

ב) בכל מקרה, ניתן ללמוד על מעורבותם של ח' ו-א' במכלול, ככל שיש בו כדי לסייע לעותר, מחומר החקירה הגלוי. מעבר לכך אציין, כי השערתו של בא-כוח העותר לפיה ח' ו-א' היו שותפים לניסיונות העוקץ שנטענו, או כי היתה הצדקה להעמדתם לדין – איננה מבוססת, בנסיבות הענין.

23. טענתו השלישית של בא-כוח העותר נוגעת לחשיפת מכלול החומר, מושא השיחה הנ"ל.

לאחר עיון בחומר החסוי הרלבנטי – לא מצאתי לקבל טענה זו. תיעוד חלקי של השיחה הובא בזכ"ד גלוי מחקירתו של העותר בתאריך 16.9.2015. בהקשר זה, לאחר עיון בחומר החסוי, מצאתי כי גילוי של שאר החומר החסוי הקשור בשיחה (מעבר לאמור בזכ"ד הגלוי הנ"ל שהועבר לעותר), אכן עלול לגרום לפגיעה בביטחון המדינה, כאשר, מנגד, אין בו כדי לסייע להגנתו של העותר בכלל, ולענין הטיעון לעונש, בפרט.

24. הטענה הרביעית נגעה בהצדקה שהיתה קיימת להכללתו של האישום הרביעי בכתב האישום המקורי – נוכח מניע ה"עוקץ" שעמד ביסודו, לטענת העותר.

בענייננו האישום הרביעי נמחק במסגרת כתב האישום המתוקן – ולכן ממילא נושא זה התייתר, ולכן לא ראיתי צורך להדרש אליו עוד, מעבר להערה שבנושא זה לו לא היה נמחק האישום, הייתי נוטה להרחבת-מה של הגילוי בנוגע לפריט אישום זה.

25. נוכח כל האמור לעיל – העתירה נדחת.

ניתנה היום, ז' בתמוז התשע"ו (13.7.2016).

ש ו פ ט
